

fattende Forhold paa Statteomraadet, er ført til Ende. Og naar jeg ser saaledes paa Sagen, tror jeg ikke, at jeg behøver nærmere at udtale mig om den finansielle Side af Sagen. Den kan efter min Mening slet ikke komme i Betragtning, naar der er saa overvejende Grund til ikke at stemme for dette Forslag, og naar der, hvis det bliver vedtaget her i Tinget, hvad jeg dog ikke haaber, ingen Anledning er for Regeringen til at støtte det paa Finanslovens yderligere Gang gennem Rigsdagen. Jeg skal derfor paa det nærværende Tidspunkt ikke nærmere komme ind paa de finansielle Betragtninger hverken med Hensyn til det Forslag, jeg nu omtalte, eller med Hensyn til Finansloven overhovedet.

B. Madsen: Jeg vil gerne udtale min Paastaaelse og Tak til Flertallet i Finansudvalget, fordi det til 3de Behandling har fastholdt Forslaget om Rentensættelse af Reftbeløbet i Domænehøndergods her i Landet. Jeg ønsker ogsaa at udtale en Tak til det ærede Mindretal, fordi det indtager det Standpunkt, at det, for saa vidt den højtærede Finansminister kan gaa med til en saadan Rentensættelse, ogsaa vil gøre det. Det forekommer mig at være fuldt forsvaret at gaa med dertil, da den højtærede Kultusminister som bekendt er gaaet ind paa en Rentensættelse af Sorø Akademiets Midler, og da Renten i de forfættelige Pengeinstitutter faktisk er under 4 pCt. Det vil være af yderst ringe Betydning for Statskassen, medens det dog er af nogen Betydning for Debitorerne. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Finansminister ikke vil fastholde sin Vægning, men omsider give dette meget rimelige Forslag sit Bifald.

Wulff: Jeg vil blot tillade mig at udtale en Tak saa vel til Finansudvalgets Ordfører og selve Udvalget som til den højtærede Minister for den Velvillighed, hvormed man stiller sig til det Ønske, der er fremkommet fra Horsens med Hensyn til Udvidelsen af Toldpatrohuset der. Det er et Ønske, man der nærer i meget høj Grad, idet man staar paa den Anskuelse, at en mindre Udvidelse, som den, der er foreslaaet paa Finansloven i Aar, heller ikke fra et økonomisk Standpunkt kan forsvares, da en ny Udvidelse i Løbet af ganske saa Aar vil blive nødvendig. Man nærer altsaa det Ønske, at saa denne Udvidelse foretaget med det samme, om muligt i Aar eller saa snart det kan lade sig gøre, og i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne, tør jeg vente, at man saavel fra Regeringens som Finans-

udvalgets Side vil overbejse denne Sag og stille sig velvillig til den. Jeg har kun bedt om Ordet for at bringe de paagældende Autoriteter en Tak for det Hensyn, der er vist de stedlige Ønsker.

M. Klausen: Den højtærede Finansminister udtalte, at hvis de Forslag, jeg har stillet vedrørende Arbejdslønnen bleve vedtagne, vilde det være at undergrave Lønningforholdene for Daglejerne her i Landet. Hvis det som Ministeren udtalte, er rigtigt, maa det altsaa være Statens Opgave at holde Haanden over de daarligste Arbejdsgivere, som findes her i Landet, at søge at bevare dem, at søge at give dem et saa slet Eksempel, at de fremdeles kunne byde en daarlig Løn over for deres Arbejdere, og Følgen deraf bliver saa, at den højtærede Minister herved kommer til at holde den største Arbejdsklasse nede, nemlig Landarbejderne, den Del af Samfundet, der er daarligst stillet, daarligst lønnet, har den længste Arbejdstid og det sværeste Arbejde. Den højtærede Minister udtalte, at det, han ønskede, var, at man skulde holde Lønnen nede paa den naturlige Grænse. Deri er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister. Forfættelsen er blot den, at det, jeg foreslaar, synes mig at være den naturlige Grænse, medens det, den højtærede Minister holder paa, er den unaturlige Grænse. Den naturlige Grænse maa dog ganske simpelt være, at Arbejderne saa det, som er nødvendigt for at kunne leve nogenlunde anstændigt. Det er det, jeg foreslaar. Men hvad den højtærede Minister holder paa, er i Virkeligheden den unaturlige Grænse. Hvis Arbejderne vare Trækkør, saa kunde jeg forstaa den højtærede Ministers Standpunkt. En Arbejdshest giver man ikke mere end, hvad der er nødvendigt, for at den lige kan præstere sit Arbejde Dag ud og Dag ind; naar den faar dette, faar den, hvad man kunde kalde den naturlige Grænse. Men det synes at være den samme Betragtning, som gøres gældende over for Arbejderne, at naar de blot saa saadan lige, hvad man kan kalde en Sulteløn, saa at Sjæl og Legeme blot lige kunne hænge sammen, og de kunne være i en saadan Kondition, at de kunne slide, saa ere vi inden for de naturlige Grænser. Men det, mener jeg, er en unaturlig Grænse, medens jeg finder, at det jeg foreslaar er den virkelige naturlige Grænse. Den højtærede Minister mente, at mine Forslag vidnede om Ukendskab til Forholdene her i Landet, idet han ikke mente, at det kunde passe at foreslaa ens Løn over hele Landet. Den højtærede Minister nævnte